

צמיאה נפשי

מועדי כניסת השבת	
הדלקת נרות	מוצאי שבת
ירושלים: 4.08	ירושלים: 5.21
תל-אביב: 4.22	תל-אביב: 5.22
חיפה: 4.12	חיפה: 5.20
ביתר עילית: 4.22	ביתר עילית: 5.21
רבינו תם: 6.00	רבינו תם: 6.00
הנץ החמור: 6.02	
סוף זמן ק"ש למג"א: 8.04	
סוף זמן ק"ש לגר"א: 8.40	
סוף זמן תפילה למג"א: 9.10	
סוף זמן תפילה לגר"א: 9.34	

גליון 21

פרשת חיי שרה תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"עפרון"

לעפרון היה אוצר גדול בחצר (מערת המכפלה), היה לו שם את אדם וחווה שהיו מאירים מסוף העולם ועד סופו, אבל אצלו מערת המכפלה היתה חושך ואפילה, חושך גמור מכיון שאדם וחווה היו קבורים במערה אז ה' סידר שיהיו שם כאלה פחדים נוראים, כאלה דמיונות שנמצאים בה שדים ורוחות, היה פחד נורא להתקרב לשם, זה היה מקום נידח בצלע ההר, אף אחד לא רצה לקנות המקום הזה עד שעפרון היה בטוח שהוא מרמה את אברהם אבינו במכירת המערה. מסביר ר' נתן שהמקום הכי קדוש, הצדיק הכי קדוש, בכל מקום שיש קדושה גדולה תמיד נדמה למקום חושך ואפלה, מוקף שדים ורוחות. כמו שכתוב: "כל המקודש מחברו שומם מחברו", עפרן בגימטריא 400 = "רע עין" (400) ההפך מעין טובה, ולכן ראה במערת המכפלה רק חושך ואפלה. ואילו דוד המלך היה לו עין טובה כמו שכתוב "יפה עיניים וטוב רואי", ראה רק את האור בכל יהודי, את הנקודה הטובה בכל יהודי, את הניצוץ הקדוש שבכל יהודי. אדם רואה את האור של עצמו, ולא רואה את האור של השני, אם זה בין חברים, אם זה בבית. לפעמים אדם רואה אור באשתו, ואילו האשה לא רואה אור בבעלה, או להיפך האשה רואה אור בבעלה אבל הבעל לא רואה אור באשתו, ובאמת צריך שכל אחד יראה אור בשני, כי אסור שאדם יראה חסרון בשני, פגם בשני. עיקר העין הרעה שהוא לא יכול לסבול שהחבר שלו יותר טוב ממנו, שעינו צרה בהתנשאות של חברו, הוא רואה שהחבר שלו לומד יותר, מתפלל יותר. מה אכפת לך שהוא מתפלל יותר טוב? לומד יותר טוב? לכל אדם יש עין רעה ואף אדם לא מוכן שהשני יהיה יותר טוב ממנו. אם אדם היה מוכן שהשני יהיה יותר ממנו היה יכול לחיות לעולם, היה יכול לתקן את כל העולם כולו. אבל עין טובה זה משהו אחר לגמרי, עין טובה - זה שאתה מפרגן לשני, אוהב את השני, שמח בהתנשאות שלו, שמח בהצלחה שלו, וזה הענין של הצדיק האמת שהוא כולו עין טובה, זה דוד המלך שהוא יפה עיניים וטוב רואי, שהוא רואה רק את את הטוב של כל יהודי, את האור שבכל יהודי ועינו לא צרה באף אחד.

בכל אדם יש אוצרות רק שצריך להסיר את העפרונות שמכסה עליהם, צריך לצאת מקליפת עפרון, מרע עין. בכל בן ובכל בת ובכל נפש יהודית יש אין סוף אוצרות, נפש יהודית היא יוקדת לה' ובעזרת לה', כל נשמה של יהודי רוצה לעשות תשובה! לכל יהודי יש לב בוער לה' יתברך, לב בוער שיכול לשרוף את כל העולם, כל יהודי הוא אש להבה, בפנימיות של כל יהודי יוקדת אש "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה", כל יהודי ויהודי יכול להחזיר את כל העולם בתשובה, אפילו הרשע הכי גדול יכול לחזור בתשובה כי כמה שהוא רשע גדול יותר יש לו יותר כח, יש לו נשמה יותר גדולה, כמו שמסופר במדרש על יוסי משיטא שכפר בה', כפר בהכול והצטרף לרומאים. מי ששמר שבת, מי שמל ילדים באות זמן צלבו אותו, הוא ראה שעם ישראל אבוד נמחק מהאדמה הוא קיבל יאוש ואמר "מה אני צריך להיות יהודי אני אהיה רומאי" והלך יחד איתם לשרוף את בית המקדש, זרק איתם לפידיים, ולפני שנשרף בית המקדש לגמרי אמרו לו הרומאים רגע אחד! מי יכנס להיכל להוציא דברים יקרי ערך? אמרו לו תיכנס אתה תיקח משהו. כולם ידעו שמי שנכנס להיכל נשרף מי שנכנס לקדשי הקודשים הוא ישרף כולם פחדו להכנס אז אמרו לו מה שתוציא ראשון ישאר לך. יוסי משיטא נכנס ותפס שם מנורה של זהב ויצא איתה החוצה אמרו לו תן המנורה הזו! אתה לא יכול לקחת אותה זה יקר מדי! קח לך איזה גביע, איזה כפית אבל לא מנורה! באותו רגע התלקח אצלו הניצוץ היהודי פתאם נדלק אצלו הניצוץ, המנורה הדליקה לו את הניצוץ הוא ראה שהמנורה היא כולה אורות ואז החזיק חזק את המנורה ואמר "את המנורה אתם לא מקבלים, לא תקבלו את המנורה" אמרו לו מה פירוש לא נקבל את המנורה? אנחנו נשחט אותך, נכה אותך, נחתוך אותך חתיכות חתיכות, אמר להם אני לא נותן את המנורה לא תוציאו לי מהיד את המנורה אני ימות עם המנורה. אמרו לו זה לא שייך לך! זה של המלך!, צריכים להביא לטיטוס את המנורה. אמר להם "את המנורה לא תקבלו בשום אופן, אני אמות יחד איתה" - ואז הוא נהיה כולו אש להבה, כולה אש בוער לה', אני חוזר ליהדות! אני מתחיל להיות יהודי! תחתוכו אותי חתיכות חתיכות. אמרו בסדר, תפסו אותו שמו אותו בתוך שולחן של נגרים, שמנסרים עצים והתחילו לחתוך אותו, ניסרו אותו חתיכות חתיכות. ברגע שהתחיל להתייסר, הרגיש כזה תענוג כל ניסור הוא התענג, כולו אחוז שמחה כולו התלהבות ואומר, אני מקבל עלי תשובה אני מקבל עלי באהבה את העינויים, רבונו של עולם טוב שמנסרים אותי, טוב שחוטכים אותי, סלח לי על כל העבירות, איך הצטרפתי לרומאים שרצחו מליונים של יהודים, איך לא ידעתי שעם ישראל זה נצחי! יהודי זה נצחי, ברוך ה' שמנסרים לי את העצמות הרקובות האלה, העצמות המורעלות האלה שהחטיאו אותי, וסחבו אותי לאן שסחבו אותי, ויוסי משיטא כולו שר לה' כולו שמח ותוך כדי שמנסרים אותו הוא ממשיך לשיר הוא לא מרגיש שום כאבים, שר שירים שר "נפשי חולת אהבתך" מנסרים אותו והוא חולה אהבה את ה', הוא לא מרגיש שום דבר חוץ מה'.

- להצלות הרב והרבנית שליט"א
- להצלה והצלה אורח בן ששנה וששפתו היו
- לרומא שלמה אליהו צור בן אביבה היו
- להצלת נח בן מתיילדה ובני משפחתו היו
- להצלת טל בת מרגלית תחי
- להצלה ופרנסה טובה ציון בן מרים היו
- להצלת נסים יהודה בן בתיה היו
- להצלת ובני משפחתו היו
- להצלה ומנוסה טובה חיים אופיר בן נאוה ובני משפחתו היו
- להצלה ברוחניות ובששית מנחם בן בן צימרה היו
- להצלה ברוחניות ובששית יוחנן בייסון בן ז'ל"ט היו
- להצלת חיים לביא בן אסתר היו
- לעילוי נשמת יששכר בן נענוד נתן בן נענוד זל
- לעילוי נשמת אברהם בן ארלט זל

פני מלך

חשיבות העבודה על הפנימיות

החלל. ה' אומר לכל אחד מאתנו לך אל המקום הזה שמלא בה, לפנימיות שלך, למקום ששם ה' נמצא תמיד, ואז תוכל להתעורר כל הזמן מהנקודה הזו ולא ליפול ולא להתבלבל. אע"פ שה' ברא את העולם עם חלל פנוי, וכל הזמן יש צרות, וכל מיני דברים שאנחנו לא מבינים, ואנחנו כל הזמן נעלבים, ואנחנו נופלים, והכל הולך לנו הפוך, והכל לא טוב לנו, והכל רע לנו, אבל אנחנו צריכים גם כשרע לנו לזכור שה' נמצא בכל מקום. עברים אנחנו. עוברים למקום שה' נמצא, פותחים את הלב ומוציאים את ה' בתוך הלב. מוצאים את אותה נקודה מוגנת, שמחברת אותנו אל ה'. אברהם אבינו עשה לנו את - מגן אברהם שזה יותר מתחיית המתים. "הראשונה זה שלך". מתחילים את תפילת שמונה עשרה בברכה של מגן אברהם. רק אחר כך יש תחיית המתים. קודם צריכים להגן עלינו. הברכה שלך יותר גדולה מהברכה שלי, אומר הקב"ה לאברהם. אתה הראשון, אני אחר כך, אני מחיה המתים שזה שלב שני. אברהם אבינו מגן על הנקודה הזו שהיא הכסף, שהיא טירת כסף, שהיא כנפי יונה נחפה בכסף. כיסופים ואהבה לה' שזוהי השמחה האמיתית. ובזכותה ובכוחה אפשר להתגבר על כל הצרות. כל עם ישראל מתקיים מהנקודה הזו.

אנשים חטאו, ונכשלו, וקלקלו, ופשעו ואחר כך הבנים שלהם חזרו ולפעמים הם בעצמם חזרו. הכל בזכות הנקודה הזאת, נקודה שהיא עמידה ומתקיימת עד סוף כל הדורות. כמו שהתינוק רוצה את האמא שלו, רץ כל הזמן אל האמא שלו, כך כל העולם רוצה את ה'. כל עם ישראל עומד על הנקודה הזו. עומד על אברהם אבינו

כי בלי עבודה פנימית, הבן אדם נשאר עם כל השטויות שלו: הוא מקופח, הוא מתלונן, הוא כועס, הוא עצוב, הוא מודאג, הוא מאשים, את עצמו ואת האחרים, הוא מתנאה, הוא מקנא, הוא אוכל יותר מדי, הוא מסתכל יותר מדי, כל מה שהוא עושה זה בשביל ההצלחה שלו. בשביל הכבוד שיתנו לו. אדם שעושה עבודה פנימית הוא צומח, הוא גדל, הוא משתנה. הוא מתקרב אל ה' הוא כל הזמן מתבונן בעצמו איפה אני בעולם. האם אני מחובר או לא מחובר. למה אני מחובר? ומה יהיה אתי אבא? ומה יהיה הסוף אתי? מתי אני אתחיל לחשוב עליך ולא על עצמי ועל הכבוד שלי.

המחשבה יש לה כוח עצום. הכל מתברר במחשבה. שם הנשמה נמצאת. שם נמצא הרצון. אדם מתבונן קצת בעצמו, בחיים שלו, רואה איפה הוא מונח, ואז הוא עובר ממחשבה לדיבור. ה' תעזור לי לאכול פחות. תראה איזה בטן צמחה לי. זה מרחיק אותי ממך. אי אפשר להיות דבוק בך, הבטן מפריעה. ה' תעזור לי לשמוח במה שאתה נותן לי ולהפסיק לקנא באחרים שפתאום לומדים בלי הפסקה, שפתאום מחייכים כל הזמן. תעזור לי שאני אשמח בהצלחה של החבר שמחה אמיתית, שאני לא אתחמק מהמפגש אתו כי אני לא רוצה לתת לו את התענוג הזה שאני רואה אותו בהצלחתו. ומהדיבור עוברים למעשה. לאט לאט זוכים להשתנות. ואז החיים באמת נפלאים. כמה רחמנות יש על מי שנשאר עם כל השטויות שלו עד הסוף והוא כבר זקן אבל הוא בעצם עוד ילד. שלגבי זה נקרא חלל פנוי. ה' לא נמצא ח"ו. וכחשובים מחשבה טובה, מתפללים בכוונה, לומדים משהו, הדברים האלה סותמים את

פרפראות התורה

יש לומר שענין זה רמוז בתחילת שליחותו של אליעזר: "ויאמר אברהם אל עבדו... ואשבעך בה' אלוקי השמים ואלוקי הארץ", ורמוז אברהם לעבדו בראשי התיבות - "אלוקי השמים ואלוקי הארץ" - על השם הקדוש "אהוה", המסוגל לקפיצת הדרך. וזהו שנאמר שם: "ויקח העבד... וילך וכל טוב אדוניו בידו" - שהלך כשבידו השם של קפיצת הדרך - "אהוה", שמספרו "טוב" (17) בגימטריה. (בני ציון)

קבעת עיתים לתורה?

כשאדם מגיע לשמים "קבעת עיתים לתורה?" זו היא השאלה הראשונה ששואלים אותו, ישנם שתי דרגות באדם הקובע עיתים לתורה, הדרגה האחת היא - "אלמד ועי' כך אזכה לנגן עדן ולעולם הבא" שווה גם מעלה עצומה כשלומד בכוונה זו ולא לשם להתנאות או לקנטר ח"ו. אבל יש מעלה גבוהה מזו "אני לומד כי אני רוצה לעשות רצון ה' ותו לא, אני רוצה להיכלל בה" - ביטול מוחלט, כמו ילד בגיל 3 שבא לאביו, לא בגלל אינטרס מסוים אלא פשוט כי זו היא המציאות היחידה שיש לו. הצדיק הבין שאין כאן בעולם שום דבר חוץ מה', ולכן רוצה להיכלל רק בו, וזוהי העבודה שלנו בעולם - להגיע לתכלית זו. וזה ע"י שנכלל בצדיקים שזכו לדרגה זו, וזכרו תמיד כי ה' הוא האלוקים - אין עוד.

"ואבא היום אל העין" (כד', מב')

מלשון הכתוב "ואבא היום" מדייק רש"י, שאליעזר אמר לבני משפחת רבקה: "היום יצאתי והיום באתי" - מכאן שקפצה לו הארץ.

ומקשים חכמי ישראל על רש"י: איך מוכיח הכתוב - "ואבא היום אל העין" - שקפצה הדרך לאליעזר, עבד אברהם? ואולי הוא יצא כמה ימים לפני-כן, ורק כשהגיע אל העין, אמר: "ואבא היום אל העין"?

הרה"ק מאפטא אומר, שבספרי הקבלה, השם הקדוש שבאמצעותו ניתן לבצע קפיצת הדרך הוא: "אהוה", והוא יוצא מראשי התיבות של הפסוק: "את השמים ואת הארץ". והנה, ראשי התיבות של הפסוק "ואבא היום אל העין" הם גם "אהוה", ועל - פי זה הסתמך רש"י הקדוש בפרשיו: "היום יצאתי והיום באתי" - מכאן שקפצה לו הארץ.

ועדין צריכים אנו באור, איפה מצינו שאברהם אבינו מסר לאליעזר עבדו את השם הקדוש "אהוה", שהוא השם המסוגל לקפיצת הדרך?

סיפור לפרשה

"אבן טובה היתה תלויה בצוארו של אברהם"

בתו של האדמו"ר רבי אהרון מקרלין, בעל "בית אהרון", חלתה פעם במחלה קשה, והרופאים כמעט התיאשו מחייה. והנה נזדמן לביתו של ה"בית אהרון" הצדיק רבי משה מקוברין. רבי אהרון הזמינו, כדרכו בקודש, לסעוד על שולחנו. תוך כדי הסעודה הזכיר ר' אהרון לפני הצדיק האורח את ביתו החולה, הזקוקה לרחמי שמים. השיב רבי משה למארחו: שינו במסכת בבא בתרא (טז', עב'): "אבן טובה היתה תלויה בצוארו של אברהם, שכל חולה הרואה אותה - מיד מתרפא". ונשאלת השאלה, מה טיבה של אבן טובה זו, שבזכותה רפא אברהם אבינו את כל המחלות שבעולם?

אלא הכונה היא, לא "אבן טובה" גשמית, שאפשר למשש אותה בידיים, אלא לאבן טובה רוחנית - למידה הטובה והמיוחדת שניחן אברהם אבינו, הלא היא מצות הכנסת אורחים, והיא הסגולה הבדוקה לרפא כל חולי וכל מדוה. בשעה זו - המשיך הצדיק מקוברין - מארח אותנו כבודו רבי אהרון, אביה של הבת החולה, והאבן הטובה, שהיא מידת הכנסת אורחים, תלויה עתה על צוארך! תסתכל אפוא הנערה החולה אל אביה, אליך, ובעזרת ה' תתרפא. רבי אהרון עשה כמצות אורחו הדגול, ובאורח פלא חל באותו יום שינוי לטובה במצבה של הבת, ולא ימים רבים עד שנתרפאה כליל ממחלתה.

שבת שלום

"ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב ובגדים, ויתן לרבקה" (כד', נג')

הצדיק רבי שלום רוקח מבבל, היה מקפיד יתרה בענייני הלבוש של אלפי חסידיו, ובכל הזדמנות היה מתריע באוזניהם שילבשו בגדים צנועים, כמקובל בישראל מדורי דורות. כאשר באו אצלו החסידים, כדי לקבל את ברכתו בענייני שידוכין - הזהיר אותם שיכתבו ב"תנאים" דברים מפורשים, שהבגדים לכלה יסופקו לפי דגם יהודי צנוע ופשוט, כמקובל בבתי חסידים מובהקים.

את ענין זה הסמיך האדמו"ר רבי שלום על הכתוב הבא: "ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב ובגדים, ויתן לרבקה". נשאלת השאלה: לשם מה נטל עמו אליעזר בגדים מיוחדים מבית אברהם, לכלה המיועדת ליצחק? כלום יעלה על הדעת, שמשפחת נחור המכובדת והעשירה תשלח את הכלה מבית אביה ואמה בלא בגדים ראויים? אלא, בכונה תחילה דאג אברהם אבינו, שאליעזר עבדו יטול עמו בגדים לכלה המיועדת ליצחק בנו, לפי הדגם המקובל בביתו - כדי שכלה זו, העתידה לבוא אל ביתו, לא תוסיף ללבוש את הבגדים האופנתיים והמגונדרים, שלובשות הבנות ב"עיר נחור" האילית...

היה שותף בהפצת דברי רבנו הקדוש מפי הרה"ח ר' אליעזר ברלנד שליט"א

שמך יועבר לברכה אצל הרב שליט"א לזרע בר-קיימא, לרפואה, לפרנסה, לעילוי נשמה וכו'

טל: 02-9666755 - 052-7639126 - 052-7602440